

Barbara Labanová

Půlnoční kočky

Strážci Smaragdové
hvězdy

Půlnoční kočky – Strážci Smaragdové hvězdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Barbara Labanová
Půlnoční kočky –
Strážci Smaragdové hvězdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Barbara Labanová

Půlnocní kočky

Strážci
Smaragdové hvězdy

Ilustroval Jérôme Pélissier

Přeložil Tomáš Kurka

FRAGMENT

Mitternachtskatzen, Die Hüter des Smaragdsters
© 2022 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany
Cover and illustrations © Jérôme Pélissier, 2022
Translation © Tomáš Kurka, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7228-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7236-4 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7252-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7253-1 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

1

Nova otevřela oči. Ruby spala na polštáři hned vedle a tlapkou ji objímala kolem krku. Dívka vstala co nejopatrněji, aby malou kočku nevzbudila.

Závěsem pohnul závan chladného vzduchu. Nova se otrásla zimou. Tiše zavřela okno. V noci ho nechávala otevřené, aby dovnitř mohly návštěvy se sametovými tlapkami.

V nohách postele se uvelebil černý kocour se špičatýma ušima. Jeho neuvěřitelně hlasité chrápání se rozléhalo po celé ložnici. Edison nadzvedl víčka a na okamžik odhalil své nádherné, tyrkysově modré oči. Okamžitě je zase zavřel a zamumlal: „Jasně, je první školní den, ale musíš kvůli tomu všechny budit?“

„Ruby ještě spí. Mohl bys ji a Rika později přinést do třídy? Celou noc honila po pokoji zmuchlaný kus papíru a potřebuje se dospát,“ zašeptala Nova.

„Nejsem chůva,“ odpověděl Edison nevrle.

Nova ale dobře věděla, že se o kořata postará. Měl je rád a platilo to i obráceně. Ruby s bratrem Rikem mohli hodiny poskakovat Edisonovi po zádech, a jemu to nevadilo. Z legrace je honil kolem ložnice a předstíral, že je daleko slabší a pomalejší než ti dva. Kořata byla nadšená a neustále se spokojeně chichotala.

Za několik minut zaklepala Nova na protější dveře. Její spolužák Henry se zřejmě ještě nevzbudil. Když konečně otevřel a vystrčil na chodbu rozčuchanou hlavu, musela se Nova rozesmát. Očividně nebyla jediná, kdo v noci špatně spal.

„Co se děje?“ zeptal se chraptivě a mžoural očima jako vždy, když neměl brýle.

„Tušila jsem, že Horáce neuslyšíš,“ řekla Nova. „Pospěš si! Přece nechceš právě dneska přijít pozdě!“

Henry si prohrábl blondátou kštici. „To bych fakt nerad. Rik hrozně rádíl, takže jsem usnul až k ránu. Ale zato jako špalek. Nejdřív převrhl sklenici vody na nočním stolku. Pořád ještě mám mokrý polštář. Pak si spletl moje nohy s hračkami a třikrát mě vzbudil. Pěkně mi poškrábal palec.“

„S Ruby to nebylo o moc lepší,“ podotkla chápavě Nova. „Ale alespoň mi nechala na pokoji nohy a vystačila si s kusem papíru.“

Nova chodila Henryho budit každý den. Od té doby, co k sobě kořata vzali, se pořádně nevyspali. Ruby byla klidnější, kolem půlnoci se většinou unavila a dala pokoj. Ale Rik vydržel řídit jako pytel blech až do rána. Nova ani Henry se na kořata nezlobili. Koneckonců, vždyť byli *kočkýři* – ochránci koček. Zájmy jejich chráněnců jim byly nade vše, i nad klidný spánek. Horác, ředitel školy, kam Nova s Henrym chodili, měl stejný názor. Škola sídlila ve věži v areálu londýnského Toweru a všechno se v ní točilo kolem koček.

Když se Henry oblékl, seběhli po skřípějícím schodišti dolů. Po dlouhém a teplém létě se nyní zřejmě vlivem chladného počasí rozvzralo víc než obvykle. Na stěnách podél schodů viselo víc obrázků než před prázdninami. Přibyly portréty královských koček.

Horác je mohl vystavit až poté, co Nova s Henrym zjistili, že patří ke kočkýřům a dokážou mluvit s kočkami. Předtím by je obrazy důstojně vyhlížejících koček s korunami na hlavách určitě dost udivovaly.

Ředitel seděl v přízemí u snídaně. Místnosti sice říkali kuchyň, ale sporák, lednice a dřez zabíraly jen její malou část. Zbytek byl zaplněn pohovkami, křesly, policemi a škrabacími stromy, mezi nimiž se proháněli hosté – tak Horác říkal kočkám, které s ním a žáky patřily k obyvatelům věže. Některé přicházely jen nakrátko, jiné se zde usadily natrvalo.

U jednoho z dřevěných stolů s nohama ve tvaru kočičích tlapek seděli spolužáci Ed, Said a Ria, kteří se zřejmě vrátili z prázdnin včera pozdě večer. Před sebou měli chleby s marmeládou.

Ria nosila černé vlasy spletené do dvou copů zdobených pestrobarevnými mašlemi. Dnes měla nasazené i velké brýle s tenkými kulatými obroučkami. Když uviděla Novu a Henryho, radostí vykřikla. Vyskočila a vrhla se poněkud překvapenému spolužákovi kolem krku. Henry zůstal stát a čekal, co bude. Po chvíli ho Ria pustila a pro změnu nadšeně objala Novu.

„Jaké byly prázdniny?“ volala. „A co dělají Ruby a Rik? Určitě pořádně vyrostli. Jsou tady dole?“

Nova zavrtěla hlavou. „Ne, potřebuji se dospat. Řádili celou noc. Jak ses měla v Cornwallu?“

Ria pokrčila rameny. „Byla to děsná nuda! Dědu zajímá jen zahrada a výsledky kriketu. Televize běží celý den se zvukem puštěným na maximum. Má dvě ragdollske kočky, které jsou úplně stejně nahluclé jako on. Nevím proč, ale strašně nesnášejí kartáčování srsti. A přitom jsou hrozně chlupaté. Měli byste je vidět. Nedá se poznat, kde jim začíná předek a kde zadek. A pořád mají mizernou náladu.“

Nova se potají usmála. Ria byla nadšená kočkýřka a péče o kočičí srst patřila k jejím nejmilejším koníčkům. A taky v ní bylo skutečně dobrá.

Pak si Nova přisedla k Edovi a Saidovi. Kluci ji pozdravili s plnými ústy. Než se stačila zeptat, jaké byly jejich prázdniny, ozval se Horác. Odložil na stůl velký šálek a vylil přitom trochu čaje.

„Jsem rád, že jste všichni dorazili, a můžeme tedy hned začít. Sehnal jsem vzácnou knihu o kočičích národech Velké Británie. Nemůžu se dočkat, až vám povím o irských, velšských a skotských královských kočičích rodinách. Jsou to nesmírně zajímavé informace a pro každého kočkýře velmi důležité!“

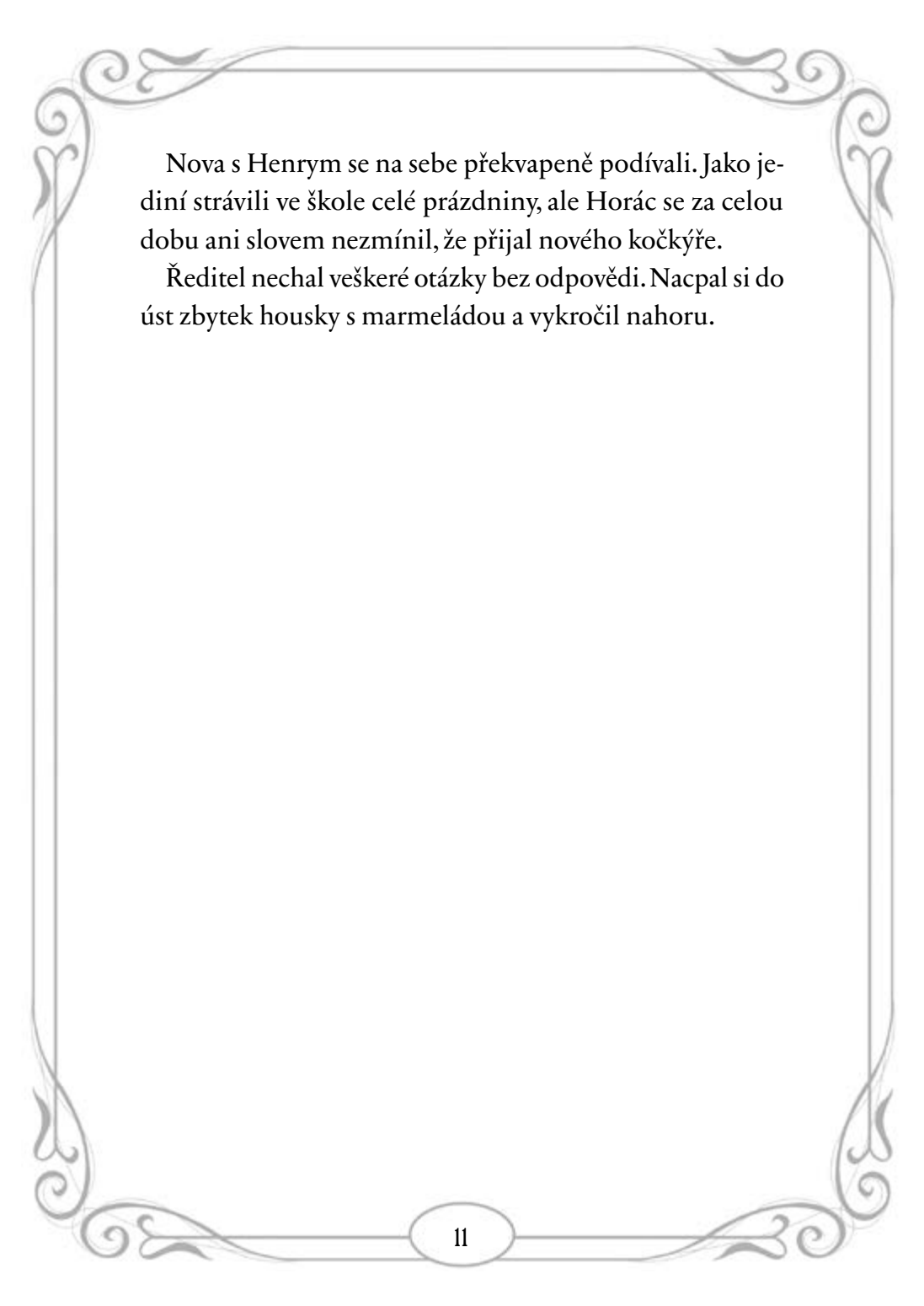
Žáci přikyvovali a neupozornili ředitele na to, že mu z housky, kterou držel v ruce, odkapává marmeláda. Zpod stolu se ozval rozčilený kocour s hnědými skvrnami, špičatýma ušima a velkýma očima orámovanýma černou srstí: „No tak, dávej trochu pozor! Zase si budu muset olízat hřbet. Víš přece, jak nesnáším pomerančovou marmeládu!“

Horác zamumlal omluvu a chtěl mluvit dál, ale stojací hodiny před třídou v patře nad kuchyní oznámily hlasitým mňoukáním, že je devět hodin.

„Pospěšte si!“ volal ředitel a utíral si ruce od marmelády. „Máme zpoždění a určitě nechceme udělat špatný dojem na vašeho nového spolužáka. To by bylo krajně nevhodné a nezdvořilé.“

„Cože?“ podivil se Ed hlasitě. „Máme nováčka?“

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Ria vzrušeně.

Nova s Henrym se na sebe překvapeně podívali. Jako jediní strávili ve škole celé prázdniny, ale Horác se za celou dobu ani slovem nezmínil, že přijal nového kočkýře.

Ředitel nechal veškeré otázky bez odpovědi. Nacpal si do úst zbytek housky s marmeládou a vykročil nahoru.

2

Nový spolužák se jmenoval Gustav. Měl světle hnědé vlasy, zelené oči a zamyšlený výraz v obličeji. Nova vešla do třídy a hned si všimla, že se Gustav posadil na Henryho místo – takže vedle ní. To se teda spletl.

Henry zaváhal, ale než stačil cokoliv říct, nasměroval ho Horác na volnou židli vedle Rii. Dívka se rozzářila nadšením. Třída měla díky umístění ve věži zakřivenou vnější stěnu a stály v ní jen čtyři stoly: tři velké lavice vždy pro dva žáky a Horácova menší katedra.

Zasedací pořádek vyřídíme později, rozhodla se Nova. Bylo přece nad slunce jasnější, že budou s Henrym sedět spolu i tento školní rok. Byli nejlepší kamarádi a Horácovi obvykle nezáleželo na tom, kdo kde sedí.

Otočila se ke Gustavovi, odhodila si z čela několik neuspořádaných pramenů hnědých vlasů a představila se. „Ahoj, jmenuju se Nova. Vlastně jsem tady taky skoro nová.“

S Henrym jsme nastoupili pár týdnů před prázdninami. Ale mám pocit, že od té doby uběhla snad celá věčnost,“ usmála se na něho.

Gustav ji pozorně poslouchal, ale sám neřekl ani slovo. Vlastně se na ni skoro nepodíval.

„Ničeho se neboj,“ pokračovala kamarádsky. „Všichni jsou úplně v pohodě. Na některé předměty máme dokonce...“ Nova se zarazila. Málem by prozradila, že do učitelského sboru patří i kočky. Přitom netušila, jestli Gustav ví, že se narodil jako kočkýř.

Horác nechával na kočkách, aby samy rozhodly, kdo do školy patří a kdo ne. Děti, které do školy přijímal, dokázaly rozumět kočičí řeči, ať už o svém nadání věděly, nebo ne. Jenže když se kočky rozhodly, že se s někým nebudou bavit, nedalo se nic dělat a dotyčný musel navzdory svým schopnostem ze školy odejít.

Horác si odkašlal. Nově neušlo, že si Gustav od ní kousek odsedl. Začala si toužebně přát, aby je ředitel okamžitě rozesadil. Ten ovšem místo toho řekl: „To je skvělé, že už jste se skamarádili.“ A široce se na Novu s Gustavem usmál. „Představím Gustava i vám ostatním. Pochází z Irska a vás určitě nejvíc zajímá, jestli zná zvláštnosti naší školy a jejich žáků. Odpověď zní ano.“

Nova si s úlevou oddechla. Nováček tedy o všem věděl, alespoň že tak. Nebude mu muset lhát, to jí stejně nikdy moc nešlo.

Horác pokračoval. „V Irsku neexistují školy pro kočkýře, takže Gustav se o svém nadání dozvěděl až od irských královských koček.“

„Ty znáš irské královské kočky? Páni, tak to je hustý!“ vyhrkl Henry.

Gustav nehnul ani brvou, jen Horác s úsměvem přikývl.

„Gustavovi rodiče souhlasili, aby na naší škole strávil pár týdnů jako hostující žák. Poté se vrátí do Dublinu.“ Horác několik kroků přistoupil k lavici. Nedopatřením přitom shodil Nově učební pomůcky na zem.

„Chtěl bys ještě něco dodat?“ zeptal se a položil svou obrovskou dlaň na Gustavův černý sešit, který pod ní úplně zmizel.

Žák lhostejně pokrčil rameny. Nova uvažovala, jestli nováček vůbec s někým mluví, a to včetně koček.

Sesbírala své věci. Pravítko spadlo těsně vedle Gustavovy nohy. Ani s ním nehnulo, když se pro něj natahovala, natož aby jí ho třeba přisunul.

Koutkem oka si povšimla, že kdosi strčil do dveří třídy – vždycky se jen přivíraly tak, aby nezaklaply. Dovnitř vpadli Ruby s Rikem a za nimi Edison, který je neustále popoháněl čumákem. Kdyby se kočky mohly potit, určitě by mu na čele stály pořádné kapky.

„Jsou jak pytel blech,“ zabručel nevrle. Kořata si ho nevsímala a při pohledu na Novu skloněnou pod lavicí začala nadšeně mňoukat. Současně se pokoušela dát dohromady

pár vět, i když jim mluvení ještě moc nešlo. Jedním z prvních slov byl *had*, čímž ovšem myslela *blad*. Některá slova jim připadala vysloveně zábavná a opakovala je pořád dokola – například *metelol*, *humbargur* a k Edisonovu nesmírnému žalu i *haf haf*.

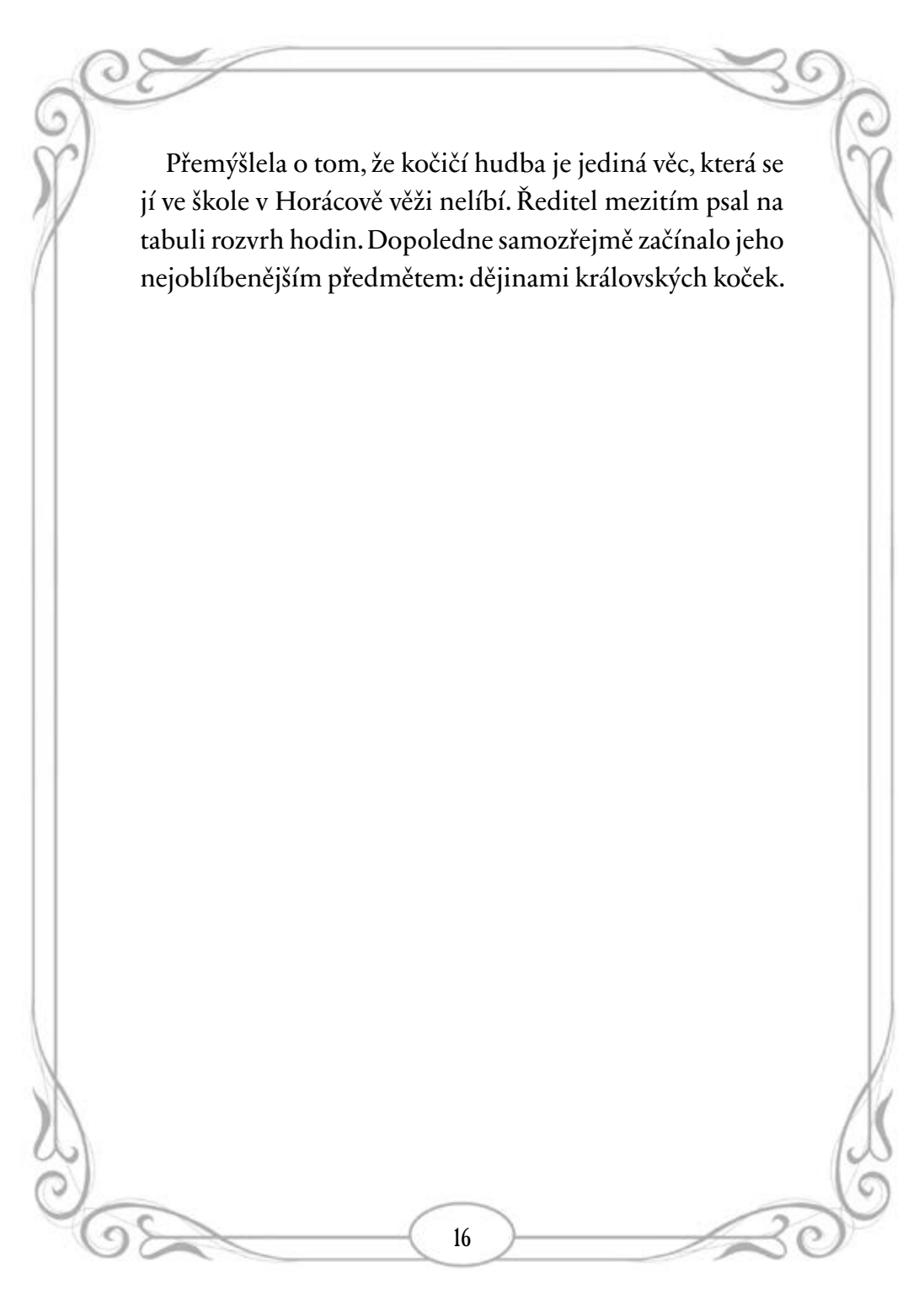
Kořata se pokoušela vyslovovat i jména. Nova zněla jako Noa, z Henryho byl Henly, na Edisona volala Dison a z Horáce udělala Buráce.

Ruby se rozhlédla po učebně, rozběhla se k Horácovi a mňoukavě se trochu ustrašeným tónem zeptala: „Ekto?“

„Hektor si zatím nepřivykl na školní rytmus a ještě spí,“ vysvětloval učitel a na čele se mu objevily vrásky. „Jak to tak vypadá, hodina kočičí hudby odpadne.“

Ruby radostí vyskočila do vzduchu. Horácova kocouřího kolegu a důvěrníka zrovna moc nemusela. I Nova měla z přísného kocoura a jeho kousavých poznámek respekt. Někdy se choval, jako by byl pán věže, a to jí nesedělo. Hektor byl ovšem jediný, kdo dokázal kořata zkrotit. Stačil jeden zachmuřený pohled, a Rik s Ruby se poslušně natáhli na zem, složili hlavy na tlapky a dali pokoj.

Henry Nově potají ukázal vztyčený palec a spokojeně na ni mrkl. Hektorova kočičí muzika patřila k obávaným předmětům. Žádný z žáků v ní dosud nenašel zalíbení. Nova by raději celý den poslouchala skřípání křídý po tabuli, než aby strávila jedinou hodinu s Hektorem a jeho výkladem o kočičích operách.

Přemýšlela o tom, že kočičí hudba je jediná věc, která se jí ve škole v Horácově věži nelíbí. Ředitel mezitím psal na tabuli rozvrh hodin. Dopoledne samozřejmě začínalo jeho nejoblíbenějším předmětem: dějinami královských koček.

3

„Kdo mi dokáže odpovědět na otázku, jak se jmenuje současná královna anglických koček?“ zeptal se Horác, popadl Rika za hřbet a vytáhl ho z pootevřené zásuvky psacího stolu, v níž měl schovaných pár tuňákových keksů pro Hektora.

Nova okamžitě vystřelila rukou nahoru, ale Henry ji předběhl a vykřikl: „Královna Quinn XXI. z Piccadilly!“

Ria listovala v tlusté knize, kterou jí Horác podal. Za chvíli ji zvedla a ukazovala obrázek vznešené bílé kočky s černě orámovanýma očima. „Takhle vypadá!“ vyhrkla. „Na obrázku to není vidět, ale prý má jedno oko modré a druhé hnědé.“

Nova by se Rie a ostatním ráda pochlubila, že se s královnou Quinn zná osobně. A nejen to. Spolu s Henrym před několika týdny zachránili vládkyni koček trůn, a možná dokonce i život. Královnou totiž unesla mocichtivá Penelopa.

Jenže Nova královně slíbila, že bude mlčet. O záchranné misi se nesměl dozvědět především Horác. Ředitel školy se totiž do záležitostí královských koček nevměšoval a po svých žácích požadoval to samé.

„Velmi dobře!“ pochválil Horác Riu, zatímco se snažil v dlaních udržet Rika. Nebylo to snadné, protože kocourek se vzpíral a hodlal za každou cenu vklouznout zpátky do zásuvky s keksy.

„A jak se jmenuje král skotských koček?“ zeptal se ředitel.

Váhavě se přihlásil Said. „Myslím, že Fergus Finster nebo tak nějak.“

„Skoro,“ podotkl Horác. „Jmenuje se Fergus Finnigan. Jeho otec se údajně narodil v Irsku, proto má irské příjmení. Mám pravdu, Gustave?“

Gustav stále ještě neřekl ani slovo. I teď jen úsečně přikyvl. Nova si všimla, že ruku pod lavicí zaťal v pěst.

„Kočky v malém velšském království si před časem odhlasovaly zrušení kočičí monarchie. Zvolily si prezidentku jménem Ella Wellsová. Podle mých informací dříve vystupovala v cirkuse a je jí už dvacet tři let, což je úctyhodný kočičí věk. A chybí nám ještě jedno kočičí království...“

Horác listoval v tlustém svazku ležícím na Riině lavici. Chvilí trvalo, než našel to, co hledal – obrázek kocoura zbarveného do oranžova. Připomínal spíš tygra než kočku.

Nova nemohla od portrétu odtrhnout oči. Ostrý pohled světle žlutých kočičích očí ji něčím úplně očaroval. Dva

proužky husté černé srsti nad očima nápadně připomínaly lidské obočí. Bílý kocourův čenich byl posetý tmavými tečkami a vroubený dlouhými bílými vousky.

Na hlavě měl korunu posázenou drahokamy, které jistě patřily k nejvzácnějším, jaké se v kočičím světě vyskytovaly. Vedle majestátního kocoura však drahocenná koruna působila téměř obyčejným dojmem.

Horác stál tak blízko, že by ho Nova poznala i poslepu podle vůně jeho oblíbeného čaje, který si dával zásadně s mlékem. Přistoupil o krok blíž, těsně za Gustava. „A tohle je samozřejmě...“

Gustav stále mlčel, ale najednou se tvářil daleko srdečněji než doposud. Nova měla pocit, že se snad i usmál. Dokonce otevřel ústa, ale k doplnění Horácovy věty se nedostal.

„Tohle je samozřejmě král Callahan XVII. z Mulranny, vládce všech koček Irského ostrova, vítěz posledních osmi ročníků v hodu rybou na kočičích hrách u řeky Shannon a autor pěti svazků kočičí poezie, kterou s nadšením čtou kočky ve všech královstvích. V Irsku klademe důraz na to, aby král měl básnické a sportovní nadání. U nás se na rozdíl od Anglie trůn nedědí v přímé linii.“

Kocour, který právě promluvil, kráčel pomalu a rozvážně třídou. Vyznačoval se dokonalou výslovností a nádherně zpěvným přízvukem, který byl typický i pro lidi z Irska. Nova se rozhlédla a všimla si, že spolužáci zírají s otevřenými ústy.

Kromě výrazného hlasu je udivil i kocourův vzhled. Měl neuvěřitelně dlouhou srst béžové barvy. Na rozdíl od jiných dlouhosrstých koček, které znala, vypadal štíhle a obratně. Po celých zádech a ohonu se mu táhl dlouhý, tmavě hnědý pruh, opticky rozdělující jeho tělo na dvě poloviny.

Horác byl také překvapený, i když kocoura zřejmě znal. Usmíval se totiž od ucha k uchu.

„Sire Cormacu!“ vykřikl nadšeně. „To je dobře, že jsi přišel. Ale nechtěl sis nejdřív odpočinout po cestě? Myslel jsem, že tě dětem představím až zítra.“

Sir Cormac se rozhlédl po učebně. Nebyla nijak velká, ale podle Novy ji Horác během prázdnin docela hezky vyzdobil. Přidal pár nových obrazů v čtvercových rámech, které znázorňovaly pestrobarevné otisky tlapek. Nova z vyučování věděla, že se jedná o výtvary kočičího malířství a říká se jim škrabokresba.

Nejvíce se jí však líbila vlněná vlákna a spletené copánky z lýka. V různých délkách visely ze stěn a stropu jako barevné liány. Horác je vyrobil extra pro Rika a Ruby, ale nadšeně si s nimi hrály i starší kočky.

„Doufám, že tě naše věž nezklamala,“ prohlásil Horác trochu nejistě. „Není to zrovna univerzita, jsme jen malá skupinka kočkýřů...“

„Ale no tak!“ vykřikl sir Cormac a pružně vyskočil na Henryho lavici. „Skromnost stranou, Horáci. Všichni dobře víme, že nezáleží na počtu žáků, ale na talentu.“

Henry se o kousek odtáhl, když se k němu sir Cormac přiblížil tak, že se vousy na čenichu téměř dotýkal jeho úst. Chlapec nebyval rád středem pozornosti.

„Ty musíš být Henry Morgan,“ konstatoval sir Cormac. Henry rozpačitě přikývl.

„Takže mi určitě řekneš, milý Henry, odkud jsem právě přišel. A nenech se zmást tím, že jsem cítit po krabech. Jsou mým nejoblíbenějším jídlem a nedokážu jim odolat.“

Henry zaváhal a podíval se na Novu. Sir Cormac trochu posměšně přimhouřil oči.

Nova nechápala, proč se na ni její kamarád tak zoufale dívá. Co jí pohledem naznačuje? Sir Cormac očividně chtěl otestovat Henryho vynikající čich. Chlapec už mnohokrát své nadání prokázal a nikdy se nezmýlil. Odpověď na kocourovu otázku by pro něj měla být hračkou. Ale zřejmě se mu do ní nechtělo.

„Tak co?“ vybídl ho sir Cormac.

I Horác očividně nechápal, co se děje. „Do toho, Henry,“ povzbuzoval ho. „Nestyď se, klidně svůj talent ukaž.“

Henry polkl a tiše řekl: „Spal jsi v kuchyni na nejvyšší polici za Horácovou sbírkou čajových konvic z doby královny Viktorie. K snídani jsi měl kousek cornwallské šunky, kterou Horác schoval až úplně dozadu ve spižírně. Pak jsi zašel ven pod růžové keře a...“

„To stačí, chlapče!“ vykřikl sir Cormac. „Začíná to být trochu moc důvěrné.“

Nova se zašklebila. Nedaleko růží se nacházela kočičí toaleta. Bylo by více než nezdrožilé, zmiňovat se o takových intimnostech. To již věděla z hodin kočičí etikety, kterou vyučovala slečna Melonia Bridgeová. Nebylo divu, že sir Cormac Henryho zarazil.

„Horáci, doufám, že mi nemáš tu šunku za zlé,“ omlouval se sir Cormac rozpačitě a pak se obrátil k Henrymu. „Velmi pozoruhodný talent. Bravo!“ Sice chlapce chválil, ale uznalá slova přesto zněla chladně a skepticky.

Na Horácovi bylo naopak vidět, že je s Henrym nadmíru spokojený. „Máš dokonalejší čich než kočka,“ usmíval se. Ukázal na katedru a sir Cormac pozvání přijal.

Když se běžový kocour uvelebil na stole, řekl Horác: „Rád bych vám představil sira Cormaca. Přijel s Gustavem z Irska. V tomto školním roce budeme mít nejen hostujícího žáka, ale i hostujícího učitele. Sir Cormac je známý po všech královstvích. Patří k uznávaným znalcům kočičích mýtů a legend. Na kočkýřské škole vyučuje poprvé. Ani si nedokážete představit, jak mě to těší!“

Děti zatleskaly, ze všech nejvíc Ria, která se samým nadšením vykláněla z lavice, aby na sira Cormaca lépe viděla. I Gustav se probral z netečnosti. Hlasitě tleskal, a dokonce se opravdu usmál.

Jen Henry stále vypadal zaraženě. Potlesk jen naznačoval, ustaraně se podíval na Novu a lehce zavrtěl hlavou.

4

„Možná ho do své pracovny pozval Horác. Nebo k němu sir Cormac prostě zašel na návštěvu. Taky tam někdy chodíme,“ řekla Nova. Nechápala, proč s ní Henry chce tak nálehavě mluvit o samotě.

Polední přestávka začala o něco dřív. Během prázdnin vyraželi Henry s Novou v tuto dobu na procházku k Temži. První školní den by měli sedět v kuchyni s ostatními spolužáky a kočkami. Ale Henry po hodině šeptl Nově do ucha dvě slova: *Měsíční záře*.

A tak požádali Horáce, jestli by směli během přestávky odejít z věže. Ředitel jen roztržitě přikývl a ani je pořádně neposlouchal. Byl zahloubán do rozhovoru se sirem Cormacem o pověsti o kočce na večernici. Ani si nevšiml, že mu Rik a Ruby okusují tkaničky, střídavě na levé a pravé botě. Nova s Henrym se rychle odplížili, vděční, že nemusí odpovídat na zvědavé otázky.

Měsíční záře byl opuštěný hausbót zakotvený u břehu Temže. Před prázdninami sloužil jako příležitostný úkryt tělesné gardy královny Quinn – půlnočních koček. Nyní sem chodili Nova s Henrym, když potřebovali probrat něco, co nebylo určeno pro uši ostatních obyvatel věže. Posadili se do stínu na kraj paluby. Ze břehu je nikdo nemohl vidět. Do boku lodi narážely vlnky a na hladině Temže se kolébalo několik racků. Nova se nadechla svěžího zářijového vzduchu. Trochu už voněl podzimem.

„Slídl tam sám,“ tvrdil Henry neústupně. „V tu dobu už jsme všichni i s Horácem byli dávno ve třídě. Když jsem k siru Cormacovi přičichl, praštily mě do nosu všechny vůně Horácovy pracovny: polštářky s levandulí, včelí vosk, zaprášené knihy a ten děsný fialový inkoust, kterým občas píše. Netuším, z čeho se vyrábí. Ostatní místa, o kterých jsem se zmínil, prošel sir Cormac předtím.“

Nova přikývla. Věřila Henrymu. Když něco cítil, mohla se stoprocentně spolehnout, že se neplete. Přesto pokládala nedůvěru vůči novému kocouřímu učiteli za přehnanou.

„V Horácově pracovně se pořád potulují nějaké kočky,“ řekla, zatímco kolem *Měsíční záře* projížděla turistická loď. Pár lidí na ně vesele zamávalo.

„Ale jen když je tam Horác,“ namítl Henry. „Zavírá dveře a na rozdíl od ostatních místností je nenechává jen tak přivřené. Sir Cormac si nějak otevřel a proslídl celou

pracovnu. Byl dokonce cítit po uschlých lístcích růží, které se povalují v rohu za policí. A samozřejmě i po pavučinách.“

Nova pokrčila rameny. „Kočky jsou zvědavé. Podle mě je sir Cormac rozhodně sympatičtější než Gustav. Ten je fakt divnej! Měl bys mu říct, aby vypadl z tvého místa.“ Mrkla na Henryho, ale chlapec zamýšleně upíral zrak na protější břeh a most Tower Bridge.

„Mám pocit, že sir Cormac něco tají,“ zabručel zamýšleně. „Až uvidíme Edisona, zeptám se ho, co o něm ví. Jestli je sir Cormac opravdu tak slavná osobnost kočičího světa, měl by ho znát.“ Rozhlédl se, jako by čekal, že Edison každou chvíli vyskočí zpoza rohu.

Nova se nechtěla hádat, a tak radši mlčela. Edison se v posledních dnech často vytrácel z věže a chodil na královský dvůr. Většině kočkýřů by to připadalo zvláštní, kdyby o Edisonových výletech přemýšleli. Byl pouliční kocour a neustále mluvil o tom, jak si váží svobody. Měl královnu Quinn rád, ale nesnášel palácová pravidla a kočičí etiketu, která se na dvoře musela dodržovat.

Nova však brzy po začátku prázdnin zjistila, co nebo spíš kdo ho do paláce táhne: Zia, nádherná siamská kočka s tmavomodrýma očima a povahou odvážné lvice. Edison do ní byl zamilovaný až po uši, ale neodvažoval se jí dát své city otevřeně najevo.

Zia se před několika týdny stala dvorní kočkodámou královny Quinn, a proto se Edison tak často potloukal po

paláci. Údajně se chodil přesvědčit, že je královna v pořádku. Ve skutečnosti však nemohl vydržet bez Zii.

„Mimoходом, kdo ti volal?“ zeptala se, aby přivedla Henryho na jiné myšlenky. Horác mu během krátké přestávky podal svůj staromódní mobil a Henry s ním zmizel na zahradě. Nova se ho ještě nestihla zeptat, s kým mluvil.

„No... hm, to byli jen rodiče,“ pokrčil rameny.

Bylo od něj milé a taktní, že se o rodičích zmiňoval co nejméně. Díky tomu mluvili automaticky málo i o Noviných rodičích. Dělal, jako by na tom byl se spolužačkou stejně. Oboje rodiče byli pryč a děti si musely poradit bez nich.

Jenže na rozdíl od Novy, jejíž otec se skrýval před policií a matka před lety zmizela, si Henry mohl se svými rodiči alespoň telefonovat. A většinu času věděl, po které části světa se právě se svou výzkumnou lodí potulují.

„Co chtěli?“ zeptala se.

Henry poposedl na dřevěných prknech paluby. „Říkali, že plánují úžasnou cestu do Afriky a že do Anglie se pravděpodobně vrátí až po Vánocích.“ Podíval se stranou na řeku, jako by pozoroval mimořádně zajímavého racka.

„Chápu,“ odpověděla Nova. Na chvíli se taky zadívala na Temži a uvažovala, kdy se asi setká se svým otcem. Jestlipak je pořád ještě ve Skotsku?

Náhle zaslechli ze zadní části paluby šramot. Otočili se oba zároveň a spatřili šedivou pruhovanou hubenou kočku, jak skáče ze zábradlí zpátky na břeh.

„Zásilka pro Novu!“ vykřikla a pádila pryč.

„Co to je?“ zeptal se Henry a natáhl se po kusu bílé látky. Podržel si ji u nosu a přičichl. „Sušenky a květy zvonků,“ poznamenal a zamýšleně dodal: „A skoro neznatelně se do toho mísí tvoje vůně.“

Nova nadzvedla obočí a vzala mu látku z ruky. Něco jí připomínala, byla měkká a lehká. Rozprostřela ji vedle sebe. Rohy byly roztřepené a na mnoha místech byla látka dřevá. Přejela po ní dlaní. V rohu se krčila malá vyšitá lilie.

„Myslím, že je to povlak na polštářek. Měla jsem takový, když jsem byla malá. Možná je to on.“ Srdce jí divoce tlouklo. Že by se táta vrátil? Vždycky jí posílal malé dárky, když chtěl dát najevo, že je poblíž.

„Ale jak to, že ho přinesla kočka?“ zeptal se Henry a zamračil se.

Nedávalo to smysl. Novin otec nebyl kočkýř a nikdy by nedokázal přemluvit kočku, aby dceři odnesla zprávu.

Nova nestihla odpovědět. Na břehu poblíž *Měsíční záře* vypukl povyk a podle hlasů a zvuků byla jeho příčinou kočka. Děti vstaly, převezly zábradlí a po chatrném můstku přeběhly na břeh.

Zprostřed skupinky lidí se ozývalo hlasité mňoukání. Tedy všichni lidé se domnívali, že slyší mňoukání.

Nova s Henrym však rozuměli každému slovu. „Nešahej na mě! Zvládnu to sám. Přestaň na mě šmatat těma studenýma rukama. Na břicho nééé... jsem lechtivý! Jéje...“

5

Na břehu vyváděl malý kocour Pablo. Měl srst černou jako havran, kulaté oči barvy mědi a špičatý obličej. Pablo byl vlastně pouliční kocour, ale žil jako host v Horácově věži. Od té doby, co pomohl osvobodit královnu Quinn, byli s Henrym a Novou nejlepší přátelé.

„Co to zase spískal?“ zeptal se Henry, když se blížili k rozrušené skupince.

Otázka byla oprávněná. Pablo byl velmi milý, ale často se choval potrhle jako bláznivá veverka. Převracel květináče, trhal záclony a rozhazoval tužky.

Proto Novu nijak zvlášť neudivilo, když teď našli kocoura se zadní tlapkou strčenou do plastového kelímku od kávy a s barevným igelitovým sáčkem kolem krku. Visel na něm jako sukýnka.

Na chodníku klečel muž v oranžovém tričku a s obrovským barevným kloboukem na hlavě. Natahoval k Pablovi

ruce a snažil se ho chytit, aby mu pomohl. Kocour ale po každé uhnul. Zdálky to vypadalo, jako by ti dva předváděli pečlivě nacvičené taneční představení.

Starší žena se opírala o deštník, i když na modré obloze nebyl ani mráček. „Jen to zvíře děsíte. Počkejte, dokud se neuklidní!“ radila muži přísným hlasem.

Nova zavolala na Pabla jménem. Lidé i kocour zmlkli a všichni se na ni ohlédli.

„To je tvoje kočka?“ zeptala se paní s deštníkem a podezřívavě se zadívala na Noviny rozčuchané vlasy a tričko, do kterého Ruby ráno bohužel prokousala díru. „Doufám, že jsi na něj nenavlékla ten sáček schválně. To by totiž bylo týrání zvířat!“

„Samozřejmě, že ne!“ ujišťovala ji rychle dívka. „Pablo je někdy trochu...“ Zarazila se. Bylo by příliš složité vysvětlovat cizím lidem, že kocour se neustále dostává do problémů, které si sám způsobil.

Paní rozhorleně vykládala cosi o ochraně zvířat a nezodpovědných rodičích, kteří koupí dětem domácího mazlíčka, a už je nezajímá, jestli se o něj potomci řádně starají.

Mezitím Henry sundal Pablovi z tlapy kelímek a snažil se mu co nejšetrněji stáhnout igelitový sáček přes hlavu.

„Spadnul jsem do jedné z těch blbých popelnic,“ zamňoukal kocour, když se uvelebil v Henryho náručí. „To byste nevěřili, jak ty kraje kloužou. Fakt za to nemůžu!“

Podle Henryho nakrčeného nosu a nešťastného výrazu Nova usoudila, že Pablo strávil v popelnici dost dlouhou dobu a načichl jejím obsahem.

„Už musíme domů,“ oznámila skupince lidí, kteří se pomalu rozcházel. Jen paní s deštníkem pořád vedla litanie o nezodpovědných rodičích.

Muž v oranžovém tričku jim mávl na pozdrav. „Hustá kočka!“ prohlásil a vyšvihl se na kolo opřené o černou pouliční lampu.

Prošli bránou porostlou břechtanem, vedoucí k Horácově věži. Pablo konečně přestal nadávat na zrádnou popelnici, která ho podle jeho verze lstivě nalákala na úžasně vonící sardinky a pak shodila dovnitř.

Seděl Nově na rameni, lízal si srst a vyčítavě ukazoval přední tlapku s ulomeným drápem.

„Asi bude nejlepší, když poprosím Riu, aby mě ošetřila,“ prohlásil kocourek.

„To přece zvládnou taky!“ namítla Nova.

Pablo se uchechtl. Ria se v lékařské péči o kočky vyznala nejlépe a Pablo si s tím Novu rád dobíral.

„Co to je?“ zeptal se a čichl k látce z hausbótu, kterou Nova stále ještě držela v ruce.

„Myslím, že je od otce,“ řekla zamyšleně. Na svého tátu myslela pořád. Ať už seděl ve vězení, nebo byl na útěku, jako teď ve Skotsku. „Býval to můj mazlicí polštářek.“

„Tvého otce z něj necítím,“ namítl Henry opatrně. „Nehleď na to, že neumí mluvit s kočkami. A jak by ho poslal ze Skotska?“

Nova neodpověděla. Spolužák měl pravdu, ale stejně snažně doufala, že polštářek je pozdravem od otce.

Když za několik minut vešli do třídy, Henry se spokojeně usmíval od ucha k uchu. Vpředu seděl na nové vysoké katedře jejich učitel matematiky, pan Oktagon. Kromě bílé náprsenky byl celý hnědý. Kvůli blízko u sebe posazeným stříbrným očím vypadal stále poněkud zmateně, ale ve skutečnosti dokázal matematiku vykládat jako nikdo jiný.

Henry si bez váhání sedl na nové místo vedle Rii. Nova přestávala doufat, že se někdy vrátí k původnímu zasedacímu pořádku. Podívala se na vlastní lavici. Gustav vybudoval ze sešitů, knih a plechové dózy, v níž zřejmě nosil tužky, cosi jako dělicí zeď. Nova zalapala po vzduchu. Co to má znamenat?

Naštěstí neměla čas na rozčilování, protože pan Oktagon jim zadal první úkol a rýsování trojúhelníků vyžadovalo maximální pozornost.

„Pythagorovu větu vyslovila jako první jistá babylónská kočka,“ poznamenal pyšně učitel, „a namalovala ji tlapkou do písku. Jistě víte, že některé z nás mají mimořádné nadání pro geometrii, a především pro trojúhelníky.“

Nova měla pocit, že si Gustav pro sebe něco nespokojeně zabručel. Pokusila se mezerou nahlédnout za jeho zeď. Sice zakrýval sešit loktem, ale přesto si všimla, že do sešitu rýsuje místo trojúhelníků čáry, čtverce, čísla a kružnice. Vypadalo to skoro jako půdorys domu.

Tajně doufala, že pan Oktagon Gustava vyvolá, ale spíš to vypadalo, že nováček je osvobozen od vyučování a může si dělat, co chce. Učitel přeskakoval podle svého zvyku z lavice na lavici a hubenou tlapkou ukazoval školákům chyby v rysech a výpočtech. Jen Gustava si vůbec nevšímal.

Čas plynul jako voda v divoké řece. Takhle rychle Nově dvouhodina matematiky ještě nikdy neutekla. Nestačila se divit, že se pan Oktagon už loučí. Sotva odešel, nakráčel do učebny Edison.

Nova se tázavě podívala na Henryho. Jak to, že je kocour tady ve věži, a ne v paláci? Ještě před několika týdny tvrdil, že se nejraději potuluje po londýnských ulicích. A teď najednou se rozplýval nad měkkými pohovkami a obědy o několika chodech z královské jídelny.

Úplně se vyděsila, když jí Edison nečekaně vyskočil na klín. Tohle nikdy nedělal. Sice byli dobrými přáteli, ale na rozdíl od většiny koček mu lidské dotyky nebyly moc příjemné.

„Mám novinky,“ zašeptal sametovým hlasem. „Sejdeme se na chodbě,“ dodal a byl pryč.

Nova zašla za Henrym a zaklepala mu na rameno. Stále ještě cítila na nohou kocourův hustý černý kožich.

Ria drbala za uchem pomerančově zbarveného kocoura a vůbec přitom nepostřehla, že spolužáci zmizeli ze třídy. Ani ostatní si jich nevšíмали. Jen Pablo se za nimi vyplížil na chodbu.

Edison na ně čekal za stojacími hodinami. Mezi nimi a policí plnou knih se ve zdi nacházel výklenek. Kocour nebyl ve stínu skoro vidět.

„Co tady děláš?“ zavrčel na Pabla. „A proč tak smrdíš?“

Než kocourek stačil vychrlit svou příhodu s popelnicí, mluvil už Edison dál. „Nesu zprávu od královny Quinn. Měli byste se ji dozvědět dřív než ti nafoukaní panáci od dvora.“

Nova vzdychla. Jediné, co se Edisonovi v paláci královny Quinn nelíbilo, byly půlnoční kočky – královská garda. A platilo to i obráceně. Se Šajanem, hrdým a někdy trochu arrogantním perským kocourem, se vyloženě nesnášeli.

„Tak to vysyp,“ naléhala Nova. „Za chvíli začíná další hodina a Horác by byl našťvaný, kdybychom první den přišli pozdě.“

„Tak tedy.“ Edison se dramaticky nadechl. „Čekají nás velké věci. Královna je brzy oznámí celé kočičí říši. Nedočkáte si představit, jaký rozruch ta zpráva způsobí!“

Pablo začal samým vzrušením poskakovat. „Bude se vdávat? Miluju svatby!“ křičel. „Nebo zavede nový svátek a v ten den se budou rozdávat sardinky? Miluju sardinky! Tak co teda?“

Edison ho zpražil pohledem. „Něco lepšího, Pablo. I když sardinkový den bych taky docela rád navrhnul.“

Kocour zvedl hlavu a v tyrkysových očích se mu zablesklo. „Poprvé za dobu své vlády se královna Quinn rozhodla, že do svých služeb přijme nové půlnoční kočky. Nechá zprávu vyhlásit po celém kočičím království. Za týden se v Londýně bude konat konkurz. Může se ho zúčastnit každá kočka a všechny mají šanci stát se gardistou. Co vy na to? Koneckonců, osvobodili jste královnu a stali se čestnými členy půlnočních koček!“

6

„Konkurz na půlnoční kočky? Opravdu?“ vykřikl Pablo.

„Zajdi si za Riou, ať ti vyčistí uši, jestli jsi mě neslyšel,“ prskl na něj Edison, postavil se a výhrůžně na malého kocoura shlédł z celé své výšky.

Pablo ustoupil a zašeptal: „Ale vždyť v oddíle půlnočních koček je vždycky jen dvanáct členů. Když nepočítám ty čestné.“

„Královna Quinn může pravidla změnit,“ prohlásil Edison. „Potřebuje víc koček na ochranu paláce. Sami jste zažili, jaké potíže způsobila Penelopa. Beze mě a samozřejmě i bez vás...“

Přešlapoval na místě a bylo vidět, že o něčem přemýšlí.

„Těch dvanáct nafoukanců naposledy naprosto selhalo, takže je načase, aby si královna obstarala pár ochránců, na které bude naprostý spoleh.“ Edison se ohlédł, jako by se chtěl ujistit, že je nikdo neposlouchá.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Půlnoční kočky - Strážci Smaragdové hvězdy.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.